

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1324

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 517 din 30 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2-5
Decizia nr. 692 din 6 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua coroborate cu cele ale art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor	6-8
Decizia nr. 799 din 4 noiembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme	8-10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.202. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea listelor cu unitățile administrativ-teritoriale întocmite în urma încadrării în regimuri de gestionare a ariilor din zonele și aglomerările prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător	11-14
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DIN ROMÂNIA	
5. — Decizie pentru modificarea și completarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor din România nr. 16/2016 privind eliberarea certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 517**

din 30 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Gabriela Moroșanu în Dosarul nr. 1.257/87/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.919D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.257/87/2018 **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Gabriela Moroșanu într-o cauză având ca obiect drepturi salariale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.919D/2019.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că este supusă unui tratament nefavorabil, deoarece prin aplicarea unui quantum al sporurilor de 45% la salariul de bază, este imposibilă respectarea acestei legi fără a crea situații discriminatorii. Solicită modificarea legii astfel încât suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulată pe total buget pentru fiecare ordonator de credite să nu poată depăși 45% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare.

6. De asemenea, în privința dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea nr. 153/2017, se arată că prin majorarea cu 25% a sumei sporurilor avute în luna decembrie 2017 valoarea reală a sporurilor este cuprinsă între 20%-30%, iar nu 45% cum beneficiază personalul care deja a ajuns la salariul din anul 2022.

7. Consideră că este o dublă discriminare: pe de-o parte salariul de bază pe care îl are este mult inferior celui din anul 2022, iar pe de altă parte, sporurile la salariul de bază sunt mult mai mici față de cele ale personalului care beneficiază deja de sporuri de 45%. Această situație este cu atât mai discriminatorie, având în vedere că sunt afectate în primul rând funcțiile de conducere, astfel încât s-a ajuns la situația ca salariul unui grefier de ședință să fie mai mare decât cel al unui grefier șef, deși răspunderea este diferită.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât persoane aflate în situații egale ajung să primească la muncă egală un salariu diferit, diferența dintre acestea constând doar în aplicarea diferențiată a legislației de salarizare anterioare, aspect care nu este în măsură să creeze o situație juridică diferită a părților în discuție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 25 și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. În realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) *Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate*

cumulat pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”;

— Art. 38 alin. (1) și alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017. „[...]

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) *cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;*

— Art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 privind principiul egalității în fața legii.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai analizat prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, și Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, când a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Astfel, cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010).

15. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit cuantum reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.

16. Prin Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, paragrafele 14, 16 și 17, precitată, Curtea a reținut, în esență, că prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie regula potrivit căreia suma sporurilor acordate cumulat pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază. Curtea a observat că soluția legislativă a limitării sporurilor salariale nu este de noutate, aceasta fiind consacrată anterior prin art. 22 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Curtea a statuat că „dispozițiile art. 22 din lege prevăd două reguli (...) clare care vizează transparența și echitatea sistemului public de salarizare.” De asemenea, Curtea a observat că o soluție legislativă similară a fost consacrată și prin dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

17. În ceea ce privește critica vizând existența unor diferențe de venit lunar între angajații care prestează aceeași activitate și au aceeași vechime în muncă și în funcție, dar care își desfășoară activitatea în instituții publice diferite, Curtea a reținut că aceasta nu este contrară principiului egalității în drepturi, de vreme ce, pe de o parte, legea nu stabilește diferențe în ceea ce privește salariile de bază/indemnizațiile de încadrare, iar, pe de altă parte, atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții identice sau asemănătoare, dar la autorități sau instituții publice diferite.

18. Aceste considerente au fost reiterate prin Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, paragraful 17, când Curtea a statuat că este competența exclusivă a legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

19. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

20. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. De asemenea, Curtea Europeană a statuat că o autoritate de stat nu poate invoca lipsa de fonduri ca pretext pentru a nu-și îndeplini obligațiile (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 26).

21. Prin Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, precitată, Curtea a observat că la stabilirea nivelului veniturilor salariale trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (1) din Legea-cadru

nr. 153/2017, potrivit căroro „*Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite*”, și ale art. 3 alin. (4) din aceeași lege-cadru, potrivit căroro: „*Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.*”

22. De asemenea, în viziunea legiuitorului, sporurile nu au întotdeauna un quantum fix, ci variabil, fiind stabilite de lege prin raportare la o limită maximă. În acest sens, art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că „*limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I—VIII*”. Ca atare, Curtea a constatat că stabilirea cuantumului concret al sporurilor și al venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu. O asemenea soluție legislativă ține de dreptul exclusiv al legiuitorului în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, fără a fi contrară art. 4 și 16 din Constituție și nici art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea generală a discriminării.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 16.

24. Referitor la prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, respingând excepția de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

25. Cu acel prilej, Curtea a constatat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniu salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

26. Curtea Constituțională a reiterat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului plătit din fonduri publice intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „înstituirea unui salariu minim brut pe țară”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706

din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

27. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat.

28. Curtea a reținut că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

29. Referitor la invocarea dreptului la respectarea unui „*bun*”, prevăzut de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenție nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea, în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94). Prin urmare, stabilirea prin lege a unei limite a salariilor de bază plătite angajaților din fonduri publice la nivelul prevăzut pentru anul 2022 nu are semnificația încălcării regulilor fundamentale și convenționale invocate.

30. În ceea ce privește aspectele referitoare la scăderea cuantumului venitului net în luna ianuarie 2018 față de luna decembrie 2017, Curtea a reținut că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează consecințele aplicării concomitente a prevederilor de lege și a altor prevederi legale cu incidență în materia salarizării personalului plătit din fonduri publice, începând cu 1 ianuarie 2018, precum: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, care a prevăzut transferul contribuțiilor de la angajator la angajat, și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, potrivit căruia „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017*”.

31. De asemenea, reținând că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20), Curtea a constatat că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

32. În același timp, Curtea a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă, deci, că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci una de coordonare a legislației în vigoare, de competența autorității legiuitoare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 76 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 iulie 2000, Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, sau Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003).

33. Sub acest aspect, Curtea a observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare.

34. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că, *„Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în*

anexele la lege”. În același sens, prin art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 4 decembrie 2018, *„Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege”*.

35. De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit că, *„Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia”*.

36. În plus, Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

37. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în privința art. 38 alin. (1) și alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Moroșanu în Dosarul nr. 1.257/87/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (3) lit. a) și alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 692

din 6 octombrie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua coroborate
cu cele ale art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992
privind protecția consumatorilor**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua coroborate cu cele ale art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Christian 76 Tour — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.676/281/2017 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 919D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile de lege criticate au fost analizate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 267 din 22 martie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 25.676/281/2017, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua coroborate cu cele ale art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.** Excepția a fost ridicată de Societatea Christian 76 Tour — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții reglementate de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât sintagma „să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii”, prin raportare la care se determină elementul material al faptei contravenționale reglementate de aceste dispoziții, nu respecta principiul clarității și previzibilității legii. Se arată că sintagma menționată încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituția României prin faptul că nu este determinat, în mod concret, elementul material al laturii obiective a contravenției, fapt ce permite ca acesta să fie configurat de alte organe decât puterea legiuitoare, respectiv de Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor sau de către instanțele de judecată

investite cu soluționarea plângerilor contravenționale. Astfel, stabilirea modului corect/incorect în care operatorul economic se comportă în relațiile cu consumatorii presupune determinarea ansamblului drepturilor și obligațiilor părților din raportul juridic, indiferent că sunt izvorâte din acordul părților (din contract) sau din lege și a modalității în care operatorul economic își exercită drepturile și obligațiile sale. Așadar, comportamentul interzis și sancționabil, respectiv identificarea dreptului exercitat abuziv sau a obligației neexecutate, este determinat, în mod arbitrar, de autoritatea de control, iar nu de către legiuitor, fapt ce încalcă principiul legalității incriminării („*nullum crimen, nulla poena sine lege*”), aplicabil și în materie contravențională.

6. În final, se afirmă că în lipsa unei definiții a sintagmei „*comportament corect*” sau „*comportament incorect*”, element material al contravenției, operatorii economici nu pot aprecia în concret care este conduita prohibită de dispozițiile legale criticate, pe de o parte, iar, pe de altă parte, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor și instanțele de judecată beneficiază de libertatea de a aprecia, în mod subiectiv, care sunt acțiunile sau inacțiunile operatorului economic ce se circumscriu unui comportament corect.

7. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul contestat nu este de natură a încălca normele constituționale invocate în susținerea ei.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 9 teza a doua coroborate cu cele ale art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 9: „*Operatorii economici sunt obligați să pună pe piață numai produse sau servicii care corespund caracteristicilor prescrise sau declarate și să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii.*”;

— Art. 50: „(1) *Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie*

considerate infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: [...]

c) încălcarea dispozițiilor art. 5, art. 7 lit. b) prima, a 2-a și a 5-a liniuță, lit. c) a 3-a și a 4-a liniuță, art. 9, art. 10 lit. a)—f), h) și i), art. 11 și art. 14, cu amendă contravențională de la 2.000 lei la 20.000 lei;”.

12. În opinia autoarei excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separării și echilibrului puterilor și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, referitor la constituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992, în ansamblul său, prin Decizia nr. 1.499 din 15 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2012 și Decizia nr. 277 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 5 septembrie 2003, a statuat că drepturile cetățenilor care au calitatea de consumatori și obligațiile corelative ale agenților economici, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, au caracter de protecție împotriva unor practici abuzive, și nicidecum discriminatoriu, acestea fiind adecvate poziției specifice a consumatorilor în raporturile cu producătorii și comercianții care beneficiază de plata prețului pentru produsul vândut. Totodată, Curtea a mai reținut că funcționarea normală a economiei de piață este perfect compatibilă cu măsurile de protecție a consumatorilor, iar libertatea comerțului și protejarea intereselor naționale în activitatea economică nu numai că nu sunt incompatibile cu fixarea unor reguli privind calitatea produselor sau a serviciilor prestate, dar acestea sunt impuse de alte obligații ce revin statului, și anume cea prevăzută la art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție cu privire la crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții. Așa fiind, Curtea a statuat că reglementarea cadrului legal, inclusiv în ceea ce privește regimul sancționator în cazul nerespectării obligațiilor prevăzute de lege în acest domeniu, constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

14. În ceea ce privește protecția consumatorilor, prin Decizia nr. 267 din 22 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 22 iunie 2012, Curtea a constatat că actele normative care reglementează cu caracter general acest domeniu sunt Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, Legea nr. 296/2004 privind Codul consumului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 24 martie 2008, și Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 28 decembrie 2007. Analizând aceste acte normative, Curtea a observat că ele conțin prevederi referitoare la drepturile consumatorilor, la protecția vieții, sănătății și securității acestora, la obligațiile operatorilor economici în relația cu consumatorii, la protecția intereselor economice ale consumatorilor, la informarea consumatorilor, la practici comerciale incorecte, la practici comerciale înșelătoare și la practici comerciale agresive.

15. Curtea reține că, în prezenta cauză, autoarea excepției susține că sintagma „Operatorii economici sunt obligați [...] să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii”, prin raportare la care se determină elementul material al faptei contravenționale reglementate de aceste dispoziții, nu respectă principiul clarității și previzibilității legii. Cu privire la această critică, referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens Curtea a constatat că, în principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). Totodată, prin Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Curtea Constituțională s-a referit la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinațiilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi — S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.

16. Aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența sa la cauza de față, Curtea constată că sintagma „să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii” întrunește exigențele de claritate și previzibilitate a legii, având în vedere că normele juridice nu există în mod izolat, ci ele pot și trebuie interpretate și raportate la întreg ansamblul normativ din care acestea fac parte, respectiv la Ordonanța Guvernului nr. 21/1992. Așadar, determinarea și evaluarea înțelesului sintagmei „să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii” nu se poate realiza decât în cadrul ansamblului legislativ reprezentat de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 21/1992, respectiv în corelare cu art. 2 care definește

înțelesul termenilor din cuprinsul ordonanței și cu art. 7 care stabilește obligațiile operatorilor economici în relația cu consumatorul. Ca atare, semnificația comportamentului

operatorilor economici rezultă cu claritate din coroborarea dispozițiilor legale ale întregului act normativ.

17. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate, astfel formulată, urmează să fie respinsă, ca neîntemeiată.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Christian 76 Tour — S.R.L. din București în Dosarul nr. 25.676/281/2017 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 9 teza a doua coroborate cu cele ale art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Ploiești — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 799

din 4 noiembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pentru buna desfășurare a activității jurisdicționale, a amânat pronunțarea pentru data de 4 noiembrie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, excepție ridicată de Magdalena Rapolti în Dosarul nr. 1.539/301/2018 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 144D/2019.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința din data de 3 noiembrie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de

3. Prin Încheierea din 20 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.539/301/2018, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme.** Excepția a fost ridicată de Magdalena Rapolti într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în pretenții.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că actul normativ criticat instituie o

discriminare între persoanele fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, pe de o parte, și persoanele fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. sub forma libretelor de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme, pe de altă parte. Astfel, se susține că actul normativ criticat exclude de la beneficiul acestei legi cu caracter reparator acea categorie de persoane care a depus spre economisire o sumă mai mică de bani, numai pe considerentul că aceasta nu a fost destinată achiziționării unui autoturism, ci constituirii depozitelor sub forma libretelor de economii cu dobândă, cu posibilitatea de a participa la o tragere la sorți, cu câștiguri în autoturisme. Se arată că în acest mod actul normativ criticat instituie o măsură care nu era necesară într-o societate democratică și încalcă astfel dispozițiile art. 53 din Constituție.

5. Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, actul normativ criticat nu încalcă art. 16 din Constituție, câtă vreme cele două categorii de depozite au determinat drepturi și obligații diferite pentru depunători, iar măsurile instituite sunt destinate exclusiv persoanelor care au urmărit cumpărarea unui autoturism, prin depunerea contravalorii acestuia la Casa de Economii și Consemnațiuni. Or, depunerea unei sume de bani, acumularea dobânzii contractuale și obținerea unui eventual câștig, sub forma unui autoturism, nu se încadrează în scopul urmărit de depunătorii din prima categorie, astfel încât existența unor situații juridice distincte justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

7. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 21 decembrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 232/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 6 noiembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că obiect al acesteia îl reprezintă prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007, potrivit căroră: „(1) *Persoanele fizice*

care până la data de 15 februarie 1992 au efectuat depuneri de sume la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., precum și cele care au transferat aceste sume după 22 decembrie 1989 în conturile Băncii Române pentru Dezvoltare — B.R.D. — S.A., în vederea achiziționării de autoturisme, au dreptul să obțină despăgubiri bănești dacă depozitele astfel constituite, existente în conturile active ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., respectiv ale Băncii Române pentru Dezvoltare — B.R.D. — S.A., îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial.

(2) *În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, depozitele existente în conturile active care îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial, conform alin. (1), sunt acele depozite constituite din sume reprezentând avansuri sau depuneri integrale în vederea achiziționării de autoturisme, existente în sold, fără dobânda aferentă și din care nu s-au efectuat retrageri.”*

10. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 4 alin. (2) privind criteriile nediscriminării, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 38 — *Dreptul de a fi ales în Parlamentul european*, art. 41 — *Munca și protecția socială a muncii*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 56 — *Contribuții financiare și art. 62 — Alegerea Camerelor*. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 — *Interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a și libertăților fundamentale*, art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la Convenție, precum și art. 14 referitor la egalitatea în fața tribunalelor și curților de justiție și art. 26 privind egalitatea în fața legii cuprinse în Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 16 din Constituție, și cu o motivare identică celei formulate în prezenta cauză. Astfel, cu privire la depozitele constituite la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A., în vederea achiziționării de autoturisme, pe de o parte, și depozitele constituite la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A., sub forma libretelor de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme, pe de altă parte, prin Decizia nr. 168 din 26 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 20 mai 2019, paragrafele 17, 18 și 20, Curtea Constituțională a stabilit regimul juridic al acestora, respectiv cel aplicabil contractelor de depozit neregulat. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a reținut că, deși cele două categorii de librete de economisire (libretul de economii constituit în vederea achiziționării de autoturisme, respectiv libretul de economii cu dobândă și câștiguri în autoturisme) aveau aceeași natură juridică, fiind contracte de depozit neregulat, constituite în scop de economisire, totuși acestea generau situații juridice diferite pentru deponenți. Astfel, în cazul depozitului constituit în vederea achiziționării de autoturisme, deponentul nu putea retrage suma depusă, în caz contrar pierzând dreptul de prioritate pe lista viitorilor cumpărători. Așadar, în acest caz, depozitul devenea scadent doar când se constituia suma necesară achiziționării unui autoturism, respectiv la finalul perioadei contractuale. În acest sens, și în prezent actul normativ criticat menține condiția neafectării soldului inițial,

respectiv să nu fi fost efectuate retrageri din contul curent constituit cu acest scop. Pe de altă parte, în cazul depozitelor cu dobândă și câștiguri în autoturisme, acestea urmau regimul juridic al unor depozite cu dobândă, cu posibilitatea retragerii sumei inițiale, precum și a dobânzii, la fiecare termen de scadență, iar câștigurile în autoturisme erau doar un efect al elementului aleatoriu — tragerea la sorți, care se adăuga la contractul de depozit neregulat.

12. Totodată, prin Decizia nr. 63 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 14 aprilie 2020, paragrafele 23—28, Curtea a statuat că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156/2007, potrivit expunerii de motive și preambulului acesteia, s-a realizat ca urmare a necesității instituirii unor reglementări care să permită acordarea efectivă a despăgubirii pentru persoanele fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme, indiferent de marca acestora, având în vedere faptul că prin legislația anterioară se acordau despăgubiri numai pentru o anumită marcă. Astfel, în virtutea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007, cu modificările și completările ulterioare, persoanele fizice care până la data de 15 februarie 1992 au efectuat depuneri de sume la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., precum și cele care au transferat aceste sume după 22 decembrie 1989 în conturile Băncii Române pentru Dezvoltare — B.R.D. — S.A., în vederea achiziționării de autoturisme, au dreptul să obțină despăgubiri bănești dacă depozitele astfel constituite, existente în conturile active ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., respectiv ale Băncii Române pentru Dezvoltare — B.R.D. — S.A., îndeplinesc condiția neafectării soldului inițial. Suma reprezentând despăgubirea prevăzută la art. 2 este asigurată de Ministerul Economiei și Finanțelor prin emisiunea de titluri de stat de valoare nominală totală egală cu valoarea totală a despăgubirii [art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007].

13. În aceeași decizie, paragrafele 25—27, Curtea a statuat cu privire la cele două instrumente de economisire/produse bancare aduse în discuție de autorul prezentei excepții de

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Magdalena Rapolti în Dosarul nr. 1.539/301/2018 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2007 privind despăgubirea persoanelor fizice care au constituit depozite la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea achiziționării de autoturisme sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea listelor cu unitățile administrativ-teritoriale întocmite în urma încadrării în regimuri de gestionare a ariilor din zonele și aglomerările prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției evaluare impact și controlul poluării nr. 120.478 din 14.10.2020, ținând seama de prevederile art. 7 lit. r), art. 8 lit. i) și art. 42 din Legea nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 29 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 257/2015 privind aprobarea Metodologiei de elaborare a planurilor de calitate a aerului, a planurilor de acțiune pe termen scurt și a planurilor de menținere a calității aerului, în temeiul art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă lista cu unitățile administrativ-teritoriale întocmită în urma încadrării în regimul de gestionare I a ariilor din zone și aglomerări, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă lista cu unitățile administrativ-teritoriale întocmită în urma încadrării în regimul de gestionare II a ariilor din zone și aglomerări, prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 3. — Unitățile administrativ-teritoriale prevăzute în anexa nr. 1 elaborează plan de calitate a aerului sau, după caz, plan integrat de calitate a aerului, iar unitățile administrativ-teritoriale prevăzute în anexa nr. 2 elaborează plan de menținere a calității aerului.

Art. 4. — Încadrarea în regimul de gestionare I sau II a ariilor din zone și aglomerări s-a realizat luând în considerare atât încadrarea anterioară în regimuri de gestionare, cât și rezultatele obținute în urma evaluării calității aerului la nivel național, care a utilizat măsurări în puncte fixe, realizate în perioada 2018—2019, cu ajutorul stațiilor de măsurare care fac parte din Rețeaua națională de monitorizare a calității aerului.

Art. 5. — Măsurile din planurile/planurile integrate de calitate a aerului și din planurile de menținere a calității aerului,

demarate ca urmare a încadrării în regimuri de gestionare a ariilor din zone și aglomerări realizate conform Ordinului viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 598/2018 privind aprobarea listelor cu unitățile administrativ-teritoriale întocmite în urma încadrării în regimuri de gestionare a ariilor din zonele și aglomerările prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător, se implementează pe toată perioada pentru care au fost asumate.

Art. 6. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 598/2018 privind aprobarea listelor cu unitățile administrativ-teritoriale întocmite în urma încadrării în regimuri de gestionare a ariilor din zonele și aglomerările prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 104/2011 privind calitatea aerului înconjurător, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 2 iulie 2018.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mircea Fechet

București, 11 decembrie 2020.
Nr. 2.202.

ANEXA Nr. 1

LISTA cu unitățile administrativ-teritoriale întocmită în urma încadrării în regimul de gestionare I a ariilor din zone și aglomerări

Aglomerare/Zona	Poluanți				Responsabil elaborare plan/ plan integrat de calitate a aerului
	Dioxid de azot și oxizi de azot (NO ₂ /NO _x)	Particule în suspensie (PM ₁₀)	Particule în suspensie (PM _{2,5})	Benzen (C ₆ H ₆)	
Municipiul București	✓	✓	✓	✓	Primarul general al municipiului
Municipiul Bacău	✓				Primarul municipiului
Municipiul Brăila	✓				Primarul municipiului
Municipiul Brașov	✓	✓			Primarul municipiului

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR DIN ROMÂNIA

DECIZIE**pentru modificarea și completarea Deciziei Consiliului național al Colegiului Medicilor din România nr. 16/2016 privind eliberarea certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România**

În temeiul art. 390, 414 și 416 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor din România d e c i d e:

Art. I. — Decizia Consiliului național al Colegiului Medicilor din România nr. 16/2016 privind eliberarea certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 19 iulie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 16, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (5)—(7), cu următorul cuprins:

„(5) Colegiile teritoriale, potrivit principiului autonomiei organizatorice garantat de art. 413 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vor decide cu privire la eliberarea avizului anual inclusiv în format electronic.

(6) În situația în care, în cererea de avizare anuală a certificatului de membru, medicul optează pentru transmiterea avizului prin mijloace electronice, timbrul sec, semnătura olografă a președintelui și ștampila colegiului teritorial de pe aviz se vor înlocui cu sigiliul electronic calificat al colegiului teritorial.

(7) Avizul anual va fi eliberat conform solicitării medicului din cererea de avizare anuală a certificatului de membru, respectiv numai în format electronic (la adresa indicată de solicitant în cererea de avizare anuală) sau numai pe suport hârtie.”

2. Anexa nr. 5 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor din România,
Daniel Coriu

București, 18 decembrie 2020.
Nr. 5.

ANEXĂ
(Anexa nr. 5 la Decizia nr. 16/2016)

CERERE**de avizare anuală a certificatului de membru**

Subsemnatul(a), (nume) ....., (inițiala tatălui) ....., (prenume) ....., cod numeric personal I _ _ _ _ _ I _ _ _ _ _ I, act identitate ..... serie ..... nr. ...., nume anterior ....., domiciliat(ă) în orașul ....., str. .... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., sector (județ) ....., cod poștal I _ _ _ _ I, tel. fix I _ _ _ _ I _ _ _ _ I, mobil I _ _ _ _ I _ _ _ _ I, e-mail ....., posesor(oare) al(a) Certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România nr. .... din data ....., având codul unic de identificare a medicului nr. I _ _ _ _ I _ _ _ _ I _ _ _ _ I _ _ _ _ I, vă rog să îmi aprobați avizarea anuală a Certificatului de membru al Colegiului Medicilor din România pentru următoarele specialități și/sau calificări profesionale:

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....

Anexez prezentei cereri copia poliței de asigurare civilă pentru greșeli în activitatea profesională care acoperă specialitățile sau calificările pentru care doresc acordarea vizei, certificată conform cu originalul.

Anexez, de asemenea, documente doveditoare atât pentru completarea punctajului EMC, cât și pentru modificările care au survenit de la comunicarea anterioară, pe care le declar conforme cu originalul.

Declar pe propria răspundere că:

- Nu au intervenit modificări în datele furnizate de subsemnatul în formularul de înscriere în Colegiul Medicilor ..... și în cazul în care vor interveni modificări le voi comunica într-un termen de maximum 30 de zile.
- Datele furnizate cu ocazia înscrierii/avizării anterioare s-au modificat după cum urmează:
- .....
- .....
- .....

Locul/Locurile de muncă actual(e) sunt:

1. ....
2. ....
3. ....
4. ....

Sunt de acord ca numărul de telefon și adresa de e-mail să fie făcute publice astfel:

telefon..... e-mail.....

Doresc ca avizul anual să îmi fie transmis astfel:

1. ridicare personal/împuternicit;
2. prin servicii de curierat cu plata la destinatar;
3. prin mijloace electronice (se va indica obligatoriu adresa de e-mail pentru transmiterea avizului anual și numărul de telefon).

Pentru transmiterea avizului anual se va opta pentru o singură variantă din cele 3 menționate la paragraful de mai sus.

Data

.....

Semnătura,

.....

Domnului Președinte al Colegiului Medicilor din .....

_____

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 319320